

PARAULES DEL PRESIDENT DE PROGRAM

"El feliç"

Albert Pons Valon

No. És l'infeliç. No era el ximple ni el bon Jan encara que se'n digués: Jan.

Era un més del formiguer, capficat per sobreviure i guanyar-se la vida en algun punt de l'espai, allà on li havia tocat. Va anar passant una existència corrent: alegries, jocs, feines, dolors i benestades. "Ni poc ni massa, sols el just per viure bé... Verge Santa del Roser".

Un dia, amb les trompetes de la publicitat a les orelles, va creure necessari agenciar-se un important artillugi complaent: potser un àudio o un vídeo o un "conforteo" i segur que no era un "locomoveo" de dos o quatre rodes, perquè aquests li produïen falta de serenitat.

I la va ben fallar.

La botiga moderna era de les que creïen innecessari explicar allò que és obvi per a ells, i la professionalitat del personal-serveis postvenda acabava en l'habilitat per calcular l'IVA amb una maquinetta i tornar el canvi que li deïa la màquina. No cal que us expliqui el "via crucis".

Va venir a veure'ns, com passa sempre, amb l'amor propi esvalotat i el sentit de venjança a flor de pell. Ja no era feliç.

No sé ben bé com va acabar, probablement amb un acord de junta arbitral, però en Jan ja no era feliç. Van passar dies i va rumiar.

Per arrodonir un bon conte de Nadal seria bo dir que va decidir ser un Sant Francesc modern i promoure una agència de lloguer de pessebres de plàstic, però no. Es va limitar a dir no amb

lletres cada vegada més grosses com en Raimon: (nosaltres, ell) no som d'eixe món.

I va tancar les orelles a totes les trompetes publicitàries i inevitablement va acabar tancant-les a tot allò que les acompanya, què és tot allò que ens acompanya a la societat. No diré que li anés malament. La TV donà pas als llibres, fins que un dia, com que li molestava tant d'entendre els acudits dels veïns i coneguts a allò que sortia del Gran Hermano - ho havia dit la lesbiana de les cròniques de torn -, va decidir tancar-se a casa i ni tan sols llegir la premsa. I va tornar a ser feliç.

No sentia res, no l'empenyava ningú; de vegades mirava a través dels vidres i en els mínims gestos de vida veïa unes pinzellades de l'entorn. Fes calor o fred, ell era feliç.

Els àngels del Senyor van rebre l'ordre de tocar a "general" i reunir tothom a la Vall de Josafat, calia passar comptes de fi d'exercici. Com que la humanitat havia perdut el nord i, abocada als mitjans de comunicació, no escoltava sinó la pantalleta, el "think-tank" angèlic va decidir interferir les emissions i donar el trompeteig del judici final en prime time i per a tot el món (això sí, després de la novel·la de torn).

A la gran trobada final, en Jan no hi era; ni se'n va assabentar.

Ara és més feliç amb tot el vell món per a ell; i això és bo o no?

És millor ser feliç o veure la tele?